

החברותא

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 556 בס"ד ערש"ק פר' אמור ט"ו אייר תשע"ז

פנינים יקרים לספירת העומר

האמת שהאדם אינו יכול לעמוד תמיד על מדרגה אחת כי החיות רצוא ושוב, והנה צריך האדם שגם בנפלו ממדרגתו יתאמץ לעלות אל ה' באותו מדרגה שהוא עכשיו שהרי נוטל ממנו המוחין והדעת, אך השי"ת מלא כל הארץ - אפילו במקום שכולו ארציות, ויחשוב כשנפל ממדרגתו הלא חי אני ומי הוא החיות שלי? הלא הבורא ית"ש ונמצא שיש כאן גם כן כבודו יתברך שמו אף שהוא מצומצם מאד, כמאה"כ גם שם ידך תנחני.

בפסח נתגלה אלקותו ע"י ניסים ונפלאות אמנם השי"ת רוצה שנהיה אנחנו חפצים להתעוררות הזה, וזה סוד שבעת ימי הספירה להיות חפצים באהבתו ונהיה חפצים ביראתו ובשלישית חפצים שיתפאר בנו כאב המתפאר בבנו, ושנאמין באמונת הבורא וישנהיה דבוקים ומקושרים בעבודתו ובשביעית ממליכים אותו, לכן אחר שאלו המדות נמשכים מהבורא באלו ימי הספירה יש לאדם להתבודד להמשך באלו המדות ובפרט בעת הספירה.

ביציאת מצרים באו המוחין תחלה שלא בהדרגה ושלא כסדר מוחין דגדלות קדם למוחין דקטנות ואח"כ חזרו ונסתלקו המוחין והיו צריכים לקבל אותם בהדרגה בכל ימי הספירה, כמו כן בעל תשובה יש לו גם כן זה הנס של יציאת מצרים כי לולא חסדי המקום ב"ה שנותן לו התלהבות גדול לעבודת הבורא ומגביה אותו למדרגה גדולה אזי היו הקליפות יונקים ממנו כלם עבודתו שהיה עובד בקטנותו, אך כשבא להתלהבות גדול ניצל מהקליפות כי שם אין להם אחיזה, אך אח"כ נסתלק ממנו המדרגה וצריך לעבוד עבודה תמה ולעשות תשובה וליך ממדרגה למדרגה עד שיחזור למדרגה הראשונה שבא לו בתחילת התשובה.

וספרתם לכם מלשון ספיר ויהלום שאתם צריכים להאיר לכם עצמכם בתשובה בכל העוונות ממחרת השבת, מרוב הקדושה שבא לכם מיום ראשון שלך המשכת הקדושה (שכליל הפסח) עד שבע שבועות של עומר.

וספרתם "לכם" דייקא לכם לעצמכם דהנה בריאת העולמות הגשמיים אינו תלוי במעשינו כי אם כאשר ברא ויצר ועשה והגביל הבורא, אכן בריאת החיות והוא העולם השכליים לעבדו ולאהבה אותו וליראה מפניו זה תלוי בבחירת האדם, לכן אמר וספרתם לכם, לכם דייקא כלומר הדברים תלויים בכם. (קדושת לוי) עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום רצה לומר כשלא עשה תשובה ולא העיר את עצמו תיכף בתחילת ספירת העומר אל יאמר שאין לו עוד תקוה, אלא עד ממחרת השבת השביעית תספרו רצ"ל כי זמן שיש אפילו יום אחד מהספירה תספרו רצ"ל תוכל להאיר ביום זה כל החמישים יום על ידי תשובה.

(עבודת ישראל)

מהראוי להיות מי שיש לוח מדעת קונו ויראת ה' על פניו בעת הספירה מכל יום ויום שחלף ועבר ירגיש תענוג מחדש להיות שנתקרב יותר אל אהבת דודים חג הקדוש יום מתן תורה"ק יחוד הכללי לחבר תובש"כ עם תושבע"פ וכל חד פועל צדק אקרי.

(אור המאיר)

מדת הגבורה המכוונת בספירת העומר היא ההתגברות על כל מיני גבורות ודינים בעולם להמשיך חסדים ורחמים גדולים על כללות ישראל וזה הוא המתקת הדינים האמיתיים. (בארת המים להרצ"ה מרימינוב)

(מעשה רב להגר"א)

בימי הספירה אין אומרים תקון רחל בתקון חצות. אל תקשה למה נתעכב ה' מתת התורה עד החדש השלישי... כי לא מיעוט החשק הוא הסובב אלא לצד הכשרת החתן כי לא היו ישראל ראויים לצד שהיו בארץ הממאה והיו לגדה ביניהם והוצרכו לספור ספירת מהרתם כדרך שבעה נקים אשר ציוה ה' לזבה...

(אוה"ק)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשק שיחת הרא"ש זיע"א פרישת וישת תשל"ג האבא לזכרו ע"ה

משמידה. אין לנו מושג מה עוצמת הביטול של "פצצת אטום" של הקדושה, אבל מהאטום של האנוש שמאבד את הכל וגורם הרס נוראי אנו יכולים לקבל מושג, מזה נוכל לתאר לעצמינו איזה הרס של המציאות עושה "פצצת אטום" של הקדושה. כי האטום שאנו רואים הוא רק מעין שבמעין של האטום של הקדושה, האטום של הקדושה מביא להעלמה גמורה. ובכדי לבוא אל התכלית צריך האדם "להפציץ" את עצמו עם האטומים של הקדושה עד שיבוא להעלמה גמורה, בכדי שלא יצא מן היסוד של "וחטאתי נגדי תמיד". בלא זה לא תהיה לו התקשרות עם "לעולמי עד ולעולמי עולמים" בבחינה זו של העלמה. בכדי להביא לתכלית הבריאה עלינו כולנו להכנס להעלמה, שאז יהיה שלימות, ואז כל הרשעה כולה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ. ובכדי להגיע לכל זה עלינו להיות באחדות.

אולם קשה מאד להגיע לזה, היות שלכל אחד יש עקשנות חזקה עד מאד להעדיף את הסיפוק של עכשיו, ואפילו שבגלל הסיפוק הזה הוא ימות - נוח לו למות מתוך הסיפוק הזה ולא למות מתוך הסיפוק של "לעד ולעולמי עולמים". מפני שכאן הוא מת מתוך סיפוק, ובכדי להגיע לסיפוק של הקדושה צריך לעבוד ולהתאמץ. לכן נוח לו ללכת עם הסיפוק של הקליפה למרות שהוא ימות מזה, כי מתוך סיפוק ימות, ואילו בכדי להגיע לסיפוק של הקדושה צריך לעבור הרבה הרבה כאב. ועל זה עבד רבי עקיבא כל ימיו. אך למרות הכל אנו מוכרחים כולנו להגיע

ולכן כאשר יהיה התגלות אלקי על כל העולם כולו זה יהיה בבחינת "למעני למעני אעשה", כי אז יהיו הכל בבחינת "מה" ולא יהיה שום מציאות. כמו שהוא ברא את העולם בתוהו ובוהו כך יהיה כל העולם תוהו ובוהו. ואז יהיה גילוי מלכותו שזה בלתי מושג. וכפי העבודה שכל אחד עבד בבחינת אנוש, הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו, כך, בכזו שלימות, ישיגו כולם בבחינת "מה". כי אז "כל הרשעה כולה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ" ולא תהיה קליפה שיהיה לה התנגדות, ואז יהיה מלכותו בכל משלה לעד ולעולמי עולמים - בכל העולמות.

אבל בכדי להגיע לזה צריך שיהיה כזו מין אחדות וכזו מסירות נפש שכולנו נהיה קרבן עבורו. דהיינו שנחיה כולנו בפחד יצחק, וכולם יגיעו ל"וחטאתי נגדי תמיד". כי בשעה שיש לאדם איזה התעלות לא יתכן שלא יתנתק מ"וחטאתי נגדי תמיד", וכל העבודה היא למשוך את עצמו ל"וחטאתי נגדי תמיד". ואם הוא יודע שיש איזה פגם שהוא אצלו לא בהתעוררות הוא צריך לעשות את כל המאמצים להביאו לשלימות של "וחטאתי נגדי תמיד", אפילו פגם מגלגול רחוק שנמצא בהסתרה בתוך הסתרה צריך האדם לבוא על ידו לשלימות הביטול וההעלמה, שהרי זוהי התכלית של הבריאה שהעולם יביא לשלימות של העלמה, וכולם יהיו בבחינת "מה" של אנוש. ואפילו אם הוא נמצא במדריגות הגדולות ביותר הוא מתבטל בתכלית הביטול ונעלם, כמו שפצצת אטום

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

ואנו לא, בגלל שאת הקפיצה שלהם הקליפה נותנת להם דחיפה לקפוץ בכדי שהיא תנצח, ואנו צריכים להתאמץ ולקפוץ לבד בכדי להגיע לקדושה. הם נהיים מזה גדולים, ואנו צריכים להיות קטנים. אחרי שקופצים רואים שאנחנו מה. זוהי כל העבודה שלנו, ובזה אנו תקועים כל אלפי השנים. אנו לא רוצים לקפוץ בגלל הסיפוק שהקליפה נותנת לנו.

וזה היה הענין של היחידי סגולה שלנו. הם לא רצו לקבל את הסיפוק של הקליפה, וסיכנו את עצמם להציץ פנימה, אך אנו רוצים לעצור ולהשאר באותו מקום בגלל שיש לנו סיפוק של עצבות. העצבות היא הסיפוק שלנו והיא לא נותנת לנו להתקדם. בגלל שיש לנו את הסיפוק של העצבות. נוח לנו להשאר בכאבים הכי גדולים שבעולם ולהיות אלפי שנים בגלות וביסורים ולא לתת את הדחיפה, העצבות היא המונע שלא מאפשר לנו להתקדם ולכן אנו כולנו באדמה. אם רק היינו נותנים את הקפיצה היינו יכולים להתקדם כמו כל הגדולים שלנו, גם הם היו טיפה סרוחה כמונו והם עשו מעצמם מרכבה. רק אנו לא רוצים לדעת. וכשמתחילים לדבר אנו מתחילים לפחד. זה מעשה בעל-דבר. כמו שהם היו טיפה סרוחה והגיעו להיות מרכבה גם אנו צריכים להיות כן. בואו לא נגדיל אותם יותר מדי. אלוקים יש רק אחד ותו לא. אנו צריכים ללמוד מהם איך מתוך שעבדו על עצמם הגיעו למציאות הוי".

המשך יבוא אי"ה

לבחינה זו כרבי עקיבא וחבריו, ולהמשיך בדרך של רגל רביעי במרכבה, "טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך". הסיבה שאנו לא הולכים בדרךם היא מחמת שאנו מגדילים אותם יותר מדי ועושים אותם "אלוה". זה האסון שלנו. כי הם היו מאותה טיפה סרוחה כמונו, ומהטיפה הסרוחה הם עבדו להגיע לבחינת מרכבה. וזוהי גם העבודה שלנו - להגיע לכזו שלימות בבחינה של "טוב לי כי עוניתי".

והאמת היא שאחרי שהאדם נכנס כבר בדרך העבודה הזו הוא כבר לא מרגיש את הקושי, הוא צריך רק לתת את הדחיפה הראשונה וכשהוא נותן את הדחיפה הקליפה מתבטלת. רק מה, הקליפה נותנת לו סיפוק גדול כל כך ששזה לו לסבול את הכאב החזק של המות העיקר לא לתת את הדחיפה. הוא יהרוג את החבר ואת הדחיפה לא יתן, ובליבו יאמר: זה שייך רק לאנשים כדוד המלך. זה האסון שלנו, ולכן אנו בגלות. כשאדם רק מתחיל ונותן את הדחיפה הוא רואה שכל הקטרוגים והמפריעים הם שום דבר, אין כאן גלגולים ושום דבר, רק פשטות, הוא נתן קפיצה, וזהו. נחשון בן עמינדב קפץ לים ולא קרה לו כלום. הוא נתן קפיצה, ונכנס לים, וגמרנו. אנו לא רוצים לתת את הקפיצה הזו בגלל שאנו יודעים מהי הקפיצה הזו, שאחרי שאקפוץ למים אראה שהכל שקר, לא היו כל הפרעות. לכן אנו מוכנים לסבול כל החיים יסורי איוב בשביל לא לתת את הקפיצה הזו. כל העולם מצליחים בדברים שלהם בגלל שהם לא מפחדים, נותנים קפיצה ומתקדמים,

המשך פנינים יקרים

וספרתם לכם ממחרת השבת שהוא ממחרת יום טוב של פסח יבואר ע"פ מאמר חז"ל בראשית בשביל ישראל שנקראו ראשית. ובאמת עד שעת יציאת מצרים לא נתגלתה עדיין אהבת ה' לישראל כך כשבעת יציאת מצרים נעשה הגמר לבריאת העולם ואז נתגלה חיבתו של השי"ת לישראל, והנה שבת בראשית שבת מהמעשה ובפסח שבת מן המחשבה וזה ממחרת השבת הכוונה לפסח. מן הגלגלה נראה שהנסתר הנעשה כאלו בטבע הוא רק בלתי לה' לבדו נמצא שיציאת מצרים משפיע על כל הנעשה בטבע לגלות שהכל מאתו יתברך שמו, והגלוי במתן תורה לאחר ספירת חמישים יום. (לקוטי רבי משה יעקב)

שבע שבתות תמימות תהיינה, במדרש אימתי הן תמימות? בשעה שעושין רצונו של מקום, ותמוה מאד? אכן כתוב בזה"ק שמנין שבעת שבועות דומה לספירת שבעה נקיים, וידוע שאם ראתה בתוך ספירת שבעת הנקיים צריכה לספור מחדש, והימים שספר בטלים כן גם במש"כ שבע שבתות תמימות תהיינה, הכוונה כשעושים רצונו של מקום בכל הימים עולה תמימות הספיר. (חדות יעקב)

הרמב"ן אומר שימי ספירת העומר הם כמו חוה"מ בין פסח לעצרת, ימי הספירה נזכרים תוך המועדות שהמה ימים טובים כמו חול המועד שיש קדושה לפנייהם ולאחריהם מציאת מצרים ועד קבלת התורה. (שפת אמת)

וספרתם לכם, התיבה ספירה מתפרשת בשלשה אופנים, מנין, תספורת ובהירות (מלשון ספיר) כי סגולת המנין של ספירת העומר היא הסרת הרע, כדוגמת התספורת וממילא יזכה לבהירות בכל דרכיו. (תולדות אהרן מוסיטור)

וספרתם לכם - שבע שבתות, גוף האדם כלול מארבע יסודות אש רוח מים עפר, ואלו נשמתו נחלקה לשלשה נפש רוח נשמה. כנגד שבעה אלו נתקנה ספירת שבע שבתות לטהר את האדם כגופו ובנשמתו. (תפארת עוזיאל מריטשאוול)

שבע שבתות תמימות תהיינה, מלמד שמתחיל ומונה מבערב שאם לא כן אינן תמימות, רש"י. צרכי העולם הזה הם בגדר של ערב וחשכה לפיכך מונה מבערב שומה עלינו לקדש אף אותם שאם לא כן אינן תמימות. (ישמח משה מאלכסנדר)

והקרבתם מנחה חדשה לה', בין כך ובין כך עליך להתחדש בעבודתו יתברך שהרי אם הנך מרוחק הימנה. בודאי שחייב אתה להתקרב ובכך להתחדש, ואם זכית להיות קרוב הרי ברי לך שעדיין נותר מה לחדש בה מנחה חדשה לה'. (בית אהרן מקרלין)

והקרבתם מנחה חדשה לה' מיוחדת היא מנחה זו שהיא מנחת חמין והרי זה רמז לכך שגם הגוף מתקדש לפיכך חדשה לה', כי בעוד שהנשמה קדושה ועומדת הרי קדושת הגוף אין לך חידוש גדול מזה. (ייטב לב להגר"י מסיגוט)

אשר קדשנו במצותיו וצונו על ספירת העומר, מנהג העולם שמברכים בקול רם על מצות העומר, יש לומר טעם הדבר דהנה בשאר מצוות העיקר אינה הברכה אלא מעשה המצוה בפועל ואלו בספירת העומר עיקר קיום המצוה הוא בדיבור (ראה ספר המצוות להרמב"ם מצוה מד וקסא) לכן אומרים אותה בקול רם והברכה שכן היא תחילת המצוה נאמרת גם בקול רם. (עבודת השם להר"ש מבעלזא)

לעילוי נשמת

ר' בנימין ב"ר יצחק ניסים ז"ל
נלב"ע י' באייר ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת

הר"ר רחמים בן שבתאי ז"ל
נלב"ע ט"ז אייר תשע"ד ת. נ. צ. ב. ה.

יול"ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים

☎ 02 - 5829688 פקס: 02 - 5325477

ת.ד. 5080 ירושלים 91050

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

